

faar det ud isoleret, hvorved man maaske kan gøre Uret mod en enkelt Mand; lad os faa det samlet det hele, for at vi derefter kan tage en virkelig Drøftelse af det. Justitsministeren sagde yderligere: Lad os vente med at kritisere, hvad der eventuelt mangler i Beretningen, til vi ser Beretningen, saa kan man sige, om der mangler noget. Med andre Ord, Forudsætningen har været, at vi skulde have en Forhandling, naar Bankkommissionens Beretning forelaa. Denne Forhandling har den højtærede Regering ikke villet tage Initiativ til, og den er derfor blevet henvist til denne Sags Behandling.

Det mægtige Værk, som her foreligger, har straks i sin Begyndelse en Mangel, idet man ikke har optrykt den Lov, hvorefter denne Undersøgelse har fundet Sted. Det vilde nemlig, hvis Loven havde været optrykt, ikke have kunnet undgaa Opmærksomheden, at Undersøgelsen ikke har fundet Sted paa den Maade, som de, der gav Loven, forudsatte, den skulde finde Sted. Det fremgaar allerede straks af de indledende Bemærkninger i Beretningen, at Kommissionen ikke, saaledes som man fra Rigsdagens Side mente det, hele Tiden og i alle Forhold, baade de egentlig kriminelle, de social-økonomiske og de moralsk-etiske, eller hvad man vil kalde det, har været en Undersøgelsesret, der arbejdede under de af Rigsdagen krævede Garantier. Kommissionsmedlemmerne skriver straks, at deres Opgave maatte blive „at klarlægge den økonomiske og bankmæssige Udvikling indenfor Banken og de der raadende Principper, som havde ført til dens Sammenbrud, samt at undersøge, om disse Forhold maatte medføre Ansvar for nogen. Dette dobbelte Hverv og Kommissionens dobbelte Stilling dels til Granskning af Bankens Forhold, dels som Ret under en mulig Undersøgelse mod sigtede Personer medførte imidlertid Vanskeligheder, idet en selvstændig Virksomhed fra Kommissionens Side i sidstnævnte Retning ikke lod sig forlige med de af Retsplejeloven antagne Grundsætninger og kunde bringe Kommissionen i en skæv Stilling under en senere Retsforhandling.“ Kommissionen meddeler derfor, at den ordnede Forholdet saaledes, at Formanden, med Benyttelse af den Bemyndigelse, der var givet ham til at be-

klæde Retten alene, saa vidt muligt holdt sig tilbage fra Undersøgelsen af de Forhold, der kunde ventes senere at komme til Behandling i Retten, medens Kommissionens to andre Medlemmer holdt sig tilbage fra Deltagelse i Retsforhandlingerne. Saa vidt man kan se, har de to Medlemmer af Kommissionen, som ikke deltog i Retsforhandlingerne, ogsaa ordnet Forholdet saaledes, at de har foretaget Undersøgelser hver for sig, hver for sig taget Sager op til Undersøgelse, Samtaler, Afhøring, eller hvad man nu vil kalde det.

Kommissionen skriver videre, at af de Forhandlinger, som foregik under Forhørene, er der „efter Lovens Bestemmelse optaget stenografisk Referat, som er blevet offentliggjort efterhaanden, idet det ikke har været nødvendigt at holde Retten for lukkede Døre“. Jeg gør nu opmærksom paa, at den Gang, man vedtog Loven, var det Opfattelsen, at Forhør, der stadig fremkom offentligt Referat af, vilde virke ødelæggende paa Bankens Forhold, og at det derfor var ønskeligt ikke at have offentlige Forhør, men lukkede, og derfor indsattes denne Bestemmelse, at fra disse lukkede Forhør skulde der foreligge et stenografisk Referat. Sagen er nu blevet vendt om paa den for mig ganske ufattelige Maade, at alt, hvad der er foregaaet for aabne Døre, er blevet stenograferet, men intet af, hvad der er foregaaet for lukkede Døre, foreligger der noget som helst stenografisk Referat af. Kommissionen har været delt i en Kommission for lukkede Døre bestaaende af de Herrer Green og Birck, enkeltvis, eller samlede, og i en Ret, nuværende Højesteretsdommer Rump, for aabne Døre. Deraf viser det sig videre, at de 2 Kommissionsmedlemmer, som har virket for lukkede Døre, har kunnet enkeltvis eller samlet bestemme, hvad de vilde meddele Offentligheden, og Offentligheden savner ethvert Kontrolmiddel til at afgøre, om deres Skøn om, hvad der bør meddeles eller ikke, er rigtigt, og om deres Skøn over det, de har oplyst, er rigtigt.

Siden en Højesteretsdommer sidder i Kommissionsretten, maa det formentlig antages, at Lovens Ord, saaledes som den er blevet givet, tillader den Fortolkning, hvorefter Undersøgelsens Form er blevet anlagt. Men jeg vil sige til den højtærede